

ПРИКАЗКА ЗА ДЪРВЕНОТО БЛЮДО ЕСКИМОСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Ангел Каралийчев, Вела Каралийчева, 1956

chitanka.info

Живеели някога мъж и жена. Те имали много деца. Зиме ловецът всеки ден правел лов сред ледовете и ходел пешком, а лете плавал с малка лодка. Веднъж през лятото той дълго плавал с лодката в морето, ала не можал да убие нито една нерпа^[1]. Моржовете и нерпите през онова лято плавали от другата страна. В къщи останала съвсем малко храна и ловецът рекъл на жена си:

— Сега ще ида за храна при най-близките еленовъди, а вие ме чакайте. Ще се върна скоро и ще донеса тлъсто и вкусно еленово месо.

И мъжът повлякъл сам шейната, без кучета. Като стигнал при номадите^[2], стопаните го приели хубаво, дали му храна и натоварили в шейната прясно еленово месо. Щом си свършил работата, ловецът решил да се върне в къщи. Но еленовъдите не го пуснали и го склонили да остане още една нощ. Всички легнали да спят. Но чужденецът не можал да заспи, мислел си, че в къщи го чакат гладни деца и жена. След полунощ и той заспал дълбок сън.

На заранта всички се дигнали и видели, че навън бушува силна снежна буря. И гостенинът останал пак да пренощува при еленовъдите.

А у дома го чакали децата и жената.

Смрачило се и в ярангата^[3] на ловеца някой почукал. Жена му се обадила и разбрала, че е дошъл злият вълк.

Надникнала зад пердето и видяла вълка, който седял пред входа. Поканила го да влезе, но вълкът казал:

— Аз не съм ти дошъл на гости, а съм дошъл да взема едно от децата ти.

Децата спели и нищо не чули. Жената отвърнала:

— Почакай малко.

Отишла в килера, взела роговата пръчица, с която отупвали снега от кожата, па й рекла:

— Рогова пръчице, кажи ми, какво да правя? Ти отупваш снега дори когато се е наврял дълбоко в кожата, моля ти се, помогни и на мене да спася децата си от вълка!

Вълкът пак се обадил. Но скоро чул как в коридора запяла роговата пръчица. Песента ѝ била толкова хубава и нежна, че той се заслушал, очите му се замрежили и скоро заспал. Роговата пръчица пяла дотогава, додето изпяла всичките си песни. А като престанала да пее, вълкът се събудил и пак захванал да иска дете от жената.

Жената казала:

— Почакай малко!

Взела една тресчица, сложила я пред себе си и рекла:

— Тресчице, дай ми съвет, помогни ми в бедата. Ти можеш да свариш дори замръзнало месо!

Тогавя тресчицата запяла една песен, но още по-хубава от песента на пръчицата. Вълкът отново заспал дълбок сън. Жената през това време излязла, усукала от треви едно здраво въже и яко вързала вълка за вратата. Щом тресчицата престанала да пее, вълкът се събудил. Като отворил очи, звярът посегнал да се обърне, но не можал. Тогавя рекъл на жената:

— Отвържи ме, отсега нататък няма да те тревожа.

А тя отвърнала:

— Няма да те отвържа. Ще чакам да дойде мъжът ми. Нека той се разправи с тебе като ловец.

Вълкът започнал да се моли със сълзи на очи:

— Пусни ме, не ме погубвай. Ще ти дам едно вълшебно блюдо!

Жената казала:

— Покажи ми го!

Вълкът й показал дървеното блюдо, което било до него, и рекъл:

— Имаш ли това нещо, каквото пожелаеш — ще го получиш.

Блюдото ще ти дава всякаква храна.

Жената казала:

— Да видим как става тая работа! И тя поразвързала малко вълка. Вълкът отвърнал:

— Винаги трябва да държиш блюдото с дъното нагоре и да правиш ей тъй!

Той поповдигнал блюдото и му рекъл:

— Блюдо, блюдо мое, искам да похапна еленово месо!

Изведнъж блюдото натежало и върху него се появил един еленов бут. Вълкът рекъл:

— Разбра ли сега? Тъй ще правиш!

Като взела блюдото, жената пуснала вълка. Освободеният от въжето вълк си отишъл. Жената си помислила: „Май онзи разбойник ме измами.“ Взела блюдото и му рекла:

— Блюдо, блюдо мое, искам да видя онзи вълк! Блюдото натежало, вълкът се появил върху блюдото пред жената и казал:

— Не съм ти дал блюдото, за да ловиш и мене с него.

Щом изрекъл тези думи, той пак си отишъл. Жената протегнала блюдото към морето и продумала:

— Слушай, блюдо, искам да похапна месо от нерпа! Блюдото натезало и върху него се появила една нерпа.

Още веднъж повторила:

— Ей, блюдо, искам и лахтак^[4]!

Блюдото натезало, а върху него — лахтак. Жената очистила месото и го сложила в килера.

Призори стопанинът се върнал в къщи с шейната. Тя била пълна с еленово месо. Влязъл и рекъл на жена си:

— Излез да ми помогнеш!

Жената излязла и му помогнала да свали еленовото месо от шейната. Сетне се опретнала в килера да реже замръзналото месо. Стопанинът я запитал:

— Какво правиш там, нали нямахме месо? Жената отвърнала:

— Трай си!

Тогава се обадил по-малкият син:

— Ние си имаме дървено блюдо.

Жената разказала на мъжа си как вълкът ѝ подарил блюдо и как блюдото ѝ помогнало да получи много месо. Мъжът изведнъж се развеселил, зарадвал се и захванал да се смее. Той казал:

— Я се опитай да получиш един морж!

Тогава жената взела блюдото, протегнала ръце към морето и викнала:

— Ей, блюдо, искам тука един морж!

Блюдото натезало и върху него се появил един морж. Мъжът пак казал:

— Ами кит?

Жената вдигнала блюдото, протегнала ръце към морето и викнала:

— Ей, блюдо, искам тука един кит!

Блюдото натезало. Оказало се, че върху него има голям кит.

И заживял ловецът хубаво с жена си и с децата си. На трапезата им винаги имало такова месо, каквото си пожелаят.

И приказката свърши вече.

[1] Нерпа — морско млекопитаещо, принадлежащо към семейството на истинските тюлени. ↑

[2] Номад — скитник, преселник, чергар. ↑

[3] Яранга — жилище на чукчите и ескимосите, което в основата си има цилиндрична форма, а горната му част напомня пресечен конус. Прави се от прътове, върху които се обтяга еленова или моржова кожа. Тези жилища имат обособено спално отделение. ↑

[4] Лахтак, или морски заек — най-големият тюлен, принадлежащ към семейството на истинските тюлени. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.